

На медијску листу очајника јуче се уписао бивши успешни приватни бизнисмен Драган Марић који годинама правним средствима и очајнички покушава да реши проблем са авиопревозником ЈАТ-ом. До сада му у томе није помогао нити штрајк глађу испред републичке скупштине, а пред очима целог њеног сазива који је ту сваки дан долазио на посао, нити петиција понеких самосвесних грађана, нити домаћи, нити европски суд у Стразбуру! На листу очајника ступио је одмах након Зорана Булатовића који је у оквиру штрајка са својим колегама из друштвене фирме одсекао себи прст, тиме претећи да чином самоуништења засени и парцијално самоуништење свога колеге по очају!

Драган Марић је медијску пажњу успео да добије тако што је изабрао То место – Председништво Србије – за своје самоуништење бомбом, и то након исписаних 11.000 мејлова. У том мимоходу до ивице смрти и назад до живота, помогла му је, претпостављам по свом израженом професионалном инстинкту психолога, посланик Александра Јанковић која је прочитала његов допис. Потом је уследила права полицијска и неуропсихијатријска хајка. С правом!

Суштинско решавање индивидуалног проблема одмах се расплинуло у лекарску причу без граница, у страх властодржаца од помахниталог „народа“ итд.

Као потписник петиције г. Марића пре неколико година, и као поштовалац правих приватника који се нису обогатили на јаслама друштвене својине, а уједно и као велики критичар разблуделог правног система, покушала сам да размислим о чему се ту заправо ради.

На основу чланака из медија, разумела сам да је г. Марић за време санкција помогао југословенском авиопревознику ЈАТ-у и да је за те потребе направљен фиктивни уговор да би ЈАТ дошао до новца из Ирана, а да је касније тај уговор узет као валидан, па је г. Марић остао кратких рукава. Ако је тако (извињавам се ако нисам добро схватила!), сасвим је разумљиво да Суд у Стразбуру није разумео постојање оваквих уговора. Оваква правна проблематика за време санкција захтевала је предан рад наших судских и скупштинских органа, а не да људи који су помагали друштву (радницима друштвених

предузећа), остану често и ван маргина друштва! Чак и да постоји кривица око папирологије, постоји истина око новца! Ко је потписник тог уговора у име ЈАТ-а? Шта је сведочио тај човек? Да ли се неки синдикат огласио по овом случају?

Прогласити некога неурачунљивим често је много лако у односу на проглашење истине. Томе теже сва уплашена, недоречена, непрофесионална друштва и појединци! Постати неурачунљив, по аршинима других, то уосталом сваки човек може, пусти ли се низ бесконачно тражење правде у институцијама у којима памети има тек у понеком заметку...

Сетих се да је „очајника на рубу памети“ боље од већине психолога описао Крлежа у својим Глембајевима када његов „јунак“ каже да би још човеком могао бити када би му само неко пружио руку...

Покушавајући да се ослоним на своју памет, молим државне органе да испитају случај Драган Марић – ЈАТ. Молим некога ко има новац да помогне г. Марићу да исплати дуг (био он „судски“ његов или не), можда откупом права на снимање филма о његовом животу.

У овоме часу „Милионер из блата“ истерује сузе на очи и најокорелијих капиталиста... Верујем да „Драганови милиони у блату“ можда не би натерали сузе, али осмех сигурно, при помисли на идеје о милионима који леже у нашем „живом“ блату...

Верујем да би г. Марић, када би му неко пружио руку, пружио руку Зорану Булатовићу и његовим колегама да поново постану запосленици и власници својих живота...

Није очајан предлог, зар не?